

Серію «Суперроман» засновано 2022 року

SARINA BOWEN AND ELLE KENNEDY
HIM

Copyright © 2015 by Sarina Bowen and Elle Kennedy

Cover design and illustration by Elle Maxwell

All rights reserved.

No part of this book may reproduced, scanned or distributed in any manner whatsoever without written permission from the author except in the case of brief quotations embodied in articles or reviews.

Переклала з англійської *Стефанія Синюгіна*
Художнє оформлення форзаців *Олени Васіної*

Бовен, Саріна.

Б72 Він : роман : кн. 1 / Саріна Бовен, Елль Кеннеді; пер. з англ. Стефанія Синюгіна. — Київ : ВИДАВНИЦТВО РМ, 2025. — 368 с.: іл. — (Серія «Суперроман»).

ISBN 978-617-8512-00-2.

ISBN 978-617-8248-05-5 (серія).

Джеймі Кеннінг ніяк не може збагнути, як утратив найкращого друга. Чотири роки тому його сусід по кімнаті — татуйований саркастичний порушник правил Раян Веслі — просто зник із життя хлопця без жодних пояснень. То й що, як в останню ніч у хокейному таборі, коли їм було по вісімнадцять, вони трохи захопилися? То була лише маленька п'яна дурість. Ніхто ж не по-

мер. Вес найбільше шкодує, що вмовив тоді свого гетеросексуального друга на парі, яке розмило межі їхніх стосунків. Проте скоро команди коледжів зустрінуться на національному чемпіонаті, й у нього нарешті з'явиться шанс перепросити. Та одного погляду на краша вистачає, щоб почуття спалахнули з новою силою.

Джеймі довго чекав на пояснення, а натомість отримав ще більше запитань. Чи може одна ніч сексу зруйнувати дружбу? І чи це дійсно дружба?

І ось Веслі з'являється в тренувальному таборі, де вони проведуть пліч-о-пліч ще одне спекотне літо. Тож Джеймі доведеться з'ясувати дещо про свого друга... і дізнатися справді важливе про самого себе.

УДК 821.111(73)06-31

ISBN 978-617-8512-00-2

ISBN 978-617-8248-05-5 (серія)

ISBN 978-195-450-049-5 (англ.)

© Синюгіна С. А., пер. з англ., 2025
© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2025

1

Вес

Квітень

Черга в кав'ярні довгенька, але я впевнений, що явлюся на лід вчасно. Трапляються тижні, коли все йде як слід.

У вихідні моя хокейна команда перемогла в перших двох матчах плейоф НАСС¹, наступний етап — це «Крижана четвірка»². Також не знаю як, проте мені вдалось отримати чотири з мінусом за роботу з історії, яку я писав таким виснаженим, що, здавалось, от-от вирублюсь. А ще шосте чуття підказує, що хлопець попереду замовить якийсь базовий напій. З прикиду видно, що він без закидонів.

Фортуна сьогодні на моєму боці. Я максимально сфокусований. Мої ковзани гострі, а лід гладкий. Черга доходить до простака.

— Звичайну маленьку каву.

Я ж казав!

¹ Національна асоціація студентського спорту (англ. NCAA) — неприбуткова організація, яка об'єднує 1 268 освітніх закладів США та Канади. Організує спортивні змагання серед університетів та коледжів (тут і далі прим. пер., якщо не вказано іншого).

² «Крижана четвірка» — півфінал та фінал хокейного турніру НАСС (прим. ред.).

За хвилину вже мені замовляти, але я не встигаю й рота розтулити, як молода бариста захоплено верещить:

— О боже, Раян Веслі! Мої вітання!

Я її не знаю. Проте куртка, в яку я одягнений, робить із мене рок-зірку. Принаймні на цей тиждень.

— Дякую, лялечко. Можна мені подвійне еспресо?

— За мить! — Вона випалює моє замовлення колезі й додає: — Тільки хутчіш! Тут комусь іще чемпіонат треба виграти!

І знаєте що? Вона відмовляється брати з мене п'ять доларів за каву. Тож я запишаю їх у банку для чайових, виходжу надвір і шурую на ковзанку.

Не поспішаючи, у просто бомбезному гуморі, заходжу до кімнати, де ми зазвичай розбираємо матчі. Вона розташована в першокласному тренувальному центрі на території кампусу коледжу Північного Массачусетсу. Обожаю хокей. Як же я його, бляха, обожаю. Уже не можу дочекатись, як за кілька місяців стану справжнім профі.

— Привіт, дівчатка, — вітаюся з товаришами по команді, падаючи на своє звичне місце. Оббиті шкірою стільці (так, привілеї першого дивізіону) розставлені півколами перед величезним екраном.

Переводжу погляд на Лендона, одного з наших нових захисників.

— Чуваче, щось ти якийсь зелений, — кепкую я. — Досі животик болить, бідолашко?

Лендон кволо тицяє мені середній палець. Вигляд хлопчина має і справді кепський, та це й не дивно. Восстанне, коли я його бачив, він так присмоктався до пляшки віскі, ніби хотів довести її до оргазму.

— Бро, бачив би ти, що він виробляв, коли ми йшли додому, — озивається третьокурсник Донован. — Чувак роздяг-

нувся до білесеньких тісеньких трусиків, виліз перед бібліотекою на статую, а потім пестив її і терся об неї, як тільки міг.

Усі навколо, враховуючи мене, вибухають реготом, адже, якщо мені не зраджує пам'ять, згадана статуя — це бронзовий кінь.

Я називаю його Сібіскітом¹. Певно, це пам'ятник на честь якогось непристойно багатого випускника, що сто років тому потрапив до олімпійської команди з кінного спорту.

— Ти намагався всунути Сібіскіту? — насміхаюся з нього.

Від сорому хлопець одразу вкривається рум'янцем.

— Ні, — похмуро відрізає він.

— Так, — виправляє його Донован.

Регіт не вщухає, та я помічаю усмішку, яку дарує мені Шон Кассель.

Гадаю, Касселя можна назвати моїм найкращим другом. З усієї команди він мені й справді найближчий, ми часто тусимо поза хокеєм, втім, я не хочу розкидатися словами «найкращий друг». Друзі в мене є. Чимало. Та чи можу я чесно сказати, що хтось із них *справді* мене знає? Не думаю. Але Кассель до цього вже, чорт забирай, близько.

Закочую очі.

— Що таке?

Хлопець знизує плечима.

— Учора не тільки Лендон на славу повеселився, — каже він тихо, щоб ніхто не почув. Проте всі й без того надто зайняті підстьобуванням Лендона за його вчорашні витівки з коном.

— Тобто?

На його обличчі з'являється посмішка.

¹ Легендарний племінний кінь, свого часу був переможцем багатьох верхогонів.

— Тобто я бачив, як ти вчора звалив разом з тим качком. О другій Ем потягнула мене додому, і ви тоді ще не повернулись.

Вигинаю брову.

— Ну то й що?

— Та нічого. Просто не знав, що ти в нас тепер спокушаєш і гетеро.

З усієї команди я обговорюю своє сексуальне життя тільки з Касселем. Як єдиний хокеїст-гей, дотримуюся правила золотієї середини. Тобто якщо хтось поцікавиться моєю орієнтацією, я не переводитиму розмову на іншу тему й не брехатиму, однак із власної ініціативи розповідати про це не буду.

Щиро кажучи, серед команди мою орієнтацію вже й секретом не назвеш. Хлопці знають. Тренери знають. Їм просто байдуже.

Касселю ж не байдуже, але не тому, що я трахаю пацанів. Йому не байдуже, бо він турбується про мене. І не раз давав знати, що вважає зустрічі без зобов'язань, які я час від часу влаштовую, марнуванням життя.

— А хто сказав, що він гетеро? — глузливо запитую.

Товариш заінтригований.

— Серйозно?

Я знову вигинаю брову, що його дуже смішить.

По правді, не думаю, що член братства, з яким я вчора перепихнувся, гей. Найімовірніше, бі-зацікавлений, не буду брехати, мені це тільки на руку. Набагато легше крутити з тими, хто на ранок удаватиме, що тебе не існує. Спершу ніч розваг без зобов'язань: мінет, секс — усе, на що наважиться їхня п'яна голова, а потім вони просто зникають. Прикидаються, ніби перш ніж втілити свої бажання, вони годинами не витрі-

щалися на мої тату й не уявляли мої губи навколо їхніх членів. Ніби не блукали жадібними руками по моєму тілу й не блага-ли мене торкнутися їх.

З геями ж усе складніше. Після перепихону вони можуть захотіти *більшого*. Якихось зобов'язань. Обіцянок, яких я не в змозі виконати.

— Стривай. — Лише зараз я замислився над його словами. — Що означає — Ем потягнула тебе додому?

Щелепа Касселя напружилась.

— А те й означає. З'явилася нізвідки в будинку братства й забрала мене, — обличчя приятеля розслабилося, але не повністю. — Просто вона хвилювалася за мене. Телефон розрядився, і я не відповідав.

Без коментарів. Мені вже набридло переконувати Касселя побачити справжнє обличчя тієї дівки.

— Якби вона не прийшла, я б набрався. Тож... так, думаю, забрати мене, поки я ще міг сам ходити, з її боку було дуже навіть мило.

Я прикушую язику. Ні, не втручатимусь у їхні стосунки. Навіть той факт, що Емілі — найбільш надокучлива, стервезна й *божевільна* дівка, яку мені коли-небудь доводилося бачити, не дає мені права влазити.

— До того ж я знаю, як вона ставиться до вечірок. Мені взагалі не варто було туди йти...

— Та ти, бляха, не одружений, — не втримуюсь я.

От лайно. Щось не дуже в мене виходить тримати язику за зубами.

З виразу обличчя Касселя розумію, що мої слова його зачепили.

Треба якось владнати ситуацію.

— Пробач. Просто... забий на те, що я сказав.

Він втягує щоки й рухає напруженою щелепою так, ніби за-раз розітре зуби в порошок.

— Ні. Тобто... чорт. Ти маеш рацію. Ми не одружені, — він бурмоче собі під ніс ще щось, та я не можу розчути.

— Що?

— Я сказав... принаймні поки що.

— «Поки що?» — з жахом повторюю я. — Бляха-муха, бро, будь ласка, будь ласочка, скажи, що ти не заручений із цією дівахою.

— Ні, — випалює він. А потім тихо додає: — Проте вона постійно повторює, як мріє, щоб я вже швидше їй освідчився.

Освідчився? На саму тільки думку про це мені стає недобре. Чорт забирай, це ж він сто відсотків захоче, щоб я був дружбою на його весіллі.

Чи можна виголосити весільний тост, не згадуючи нареченої?

На щастя, тренер О'Коннор заходить до кімнати, і мені не потрібно продовжувати цю божевільну розмову, від якої паморочиться в голові.

Варто тільки тренеру переступити поріг, як у кімнаті залягає мертва тиша. Тренер у нас... суворий. Хоча ні, радше *страхливий*. Метр дев'яносто п'ять, вічно насуплений і голомозий. Голову він голить не тому, що лисіє, йому просто подобається скидатися на різного покидька.

Зустріч він починає з того, що нагадує всім, хто і як напартачив під час учорашнього тренування. Хоча насправді міг би й не повторювати, адже й від минулої дози критики рана ще не загоїлася. Я завалив одне з вкидань¹, пропустив паси, які пропускати не мав, промазав, коли випав шанс забити гол...

¹ Введення шайби на початку гри, її виборюють по одному гравцю з кожної команди.

Словом, учора все, що тільки могло, пішло шкереберть, тож до завтрашнього виходу на лід потрібно якось зібратися.

До кінця змагань залишилося тільки два вирішальні матчі, отже, треба бути на висоті. Необхідно *сконцентруватися*. «Північний Масс» не вигравав «Крижаної четвірки» вже п'ятнадцять років, але я як бомбардир команди рішуче налаштований забезпечити нам цю перемогу до свого випуску.

— Гаразд, до роботи, — провадить тренер після того, як усі дістали добрячу прочуханку. — Розпочнімо з матчу «Рейнір» — «Сієтл», який відбувся минулого тижня.

Коли на величезному екрані з'являється застигле зображення арени коледжу, один з крайніх нападників супиться.

— Чому ми починаємо з «Рейніра»? У нас же перший раунд проти «Північної Дакоти».

— З «Північною Дакотою» розберемося наступного разу. Зараз мене більше непокоїть «Рейнір».

Тренер натискає кнопку на ноутбучі, і зображення на великому екрані оживає. Галас натовпу з відео луною розходиться по кімнаті.

— Якщо ми зійдемося з цими хлопцями у фіналі, то нам точно буде непереливки, — супиться тренер. — Хочу, щоб ви поспостерегали за цим воротарем. У малого орлиний зір. Потрібно знайти його слабке місце, щоб потім скористатися.

Я переводжу погляд на екран і зосереджуюся на воротареві в чорно-помаранчевій формі. Він і справді пильний — очі уважно стежать за грою. Ось його рукавичка вже стискається, зупиняючи першу шайбу, спрямовану до воріт. Хлопець швидкий. І видючий.

— Гляньте, як він виконує цю підбивку, — наказує тренер, коли суперники знову атакують ворота, — які в нього плавні, контрольовані рухи.